

[Henry Christensen.]

Det vil altså være ministerens opgave klart og utvetydigt at føre en sådan dokumentation.

Jeg kan vist stiltfærdigt sige, at det ikke var med overbevisningens glød, den højtærede handelsminister søgte at føre en sådan dokumentation for det høje ting. Når ministeren yderligere siger det på den måde, at ikke alene forlanger han, at andre skal dokumentere uoverensstemmelsen, men oven i købet at det skal være en åbenbar uoverensstemmelse, som andre skal kunne dokumentere, ja, så må jeg ærlig talt have lov til at spørge: hvad mener den højtærede minister med det? Måtte det ikke være tilstrækkeligt, hvis der var en almindelig uoverensstemmelse? Måtte det ikke i det hele taget — for at understrege det igen — være opgaven at dokumentere, for at bruge den højtærede ministers udtryk, at der var en åbenbar overensstemmelse? Og hvad gør ministeren så? Han henviser til bestemmelsen i § 12, punkt b, hvor der tales om tilskud, eventuelt efter omstændighederne med tilbagebetalingspligt — men det foreligger i hvert fald ikke — til foretagelse af markedsundersøgelser, deltagelse i eller iværksættelse af udstillinger; det må især være dette, sammenholdt med „andre formålstjenlige foranstaltninger“. Jeg må rigtignok have lov til at spørge den højtærede handelsminister, om han virkelig vil fortælle det høje ting, at „deltagelse i eller iværksættelse af udstillinger“ kan fortolkes på den måde, at det drejer sig om en ballets deltagelse i eller sammenhæng med en udstilling. Det drejer sig efter lovens ordlyd om virksomheders, om eksportforetagenders, om eksportbranchers deltagelse. Det er efter min opfattelse en opfindelse, den højtærede minister gør, når han vil fortælle, at det også drejer sig om andet end erhvervslivets deltagelse. Hvis det var erhvervslivet, erhvervsvirksomheder, der under en eller anden form havde deltaget, og deres underskud, der var opstået, ja, så kunne de få tilskud dertil. Det er lovens formulering, og den kan efter min opfattelse ikke forstås på anden vis. Den højtærede minister gør sig nu til forsvarer for et synspunkt, hvorefter man virkelig skulle kunne anvende en sådan fortolkning, men hvilken begrænsning kan

der i så fald overhovedet være tale om? Mener den højtærede minister virkelig, at man kan lade alt, hvad der sendes udenlands — endog den højtærede minister, om han skulle sendes udenlands — falde ind under denne bestemmelse, eller hvilken begrænsning bliver der overhovedet tilbage? Jeg tror, det er for at finde noget at hænge tingene op på, om jeg så må sige, man gør sig så megen umage, som man gør. Jeg synes, man åbent skulle erkende, at her har man været inde på en bevillingspraksis, der ikke er holdbar, og her er det forkert, at man ikke enten lod beløbene stå på teatrets regnskab eller søgte særlig bevilling. I så fald var disse ting blevet behandlet i tinget, og en vurdering, en undersøgelse og en stillingtagen kunne have fundet sted.

Jeg har noteret mig den højtærede ministers sidste bemærkning om, at han havde bemærket sig det synspunkt, jeg fremførte, at det, at man her brugte alt, hvad der var til rådighed i et helt kvartal i erhvervsfonden, alene til dækning af balletens underskud, kunne komme til at gå ud over formål af almindelig erhvervsmæssig karakter, som med rette burde støttes, og ministeren ville derfor forbeholde sig, forstod jeg, ret til at komme til finansudvalget for eventuelt at søge at skaffe midler til yderligere dækning eller hjælp til at hindre, at disse gode formål skulle blive efterladt i den kolde sne. Mon dog ikke ministeren skulle indrømme, at det eneste anstændige havde været, at udgifter til de formål, der naturligt falder ind under lovens bestemmelse, blev dækket af erhvervsfonden, og udgifter til de formål, der ikke efter lovens bestemmelser rimeligt og naturligt faldt ind herunder, blev dækket efter normal bevillingspraksis? Det er det, der er afgørende, og når ministeren her fandt sig forpligtet til, går jeg ud fra, at føre dette forsvar og ikke fandt det muligt at give tinget et tilsagn om, at noget sådant ikke ville gentage sig fremover, så mener jeg det er nødvendigt, at det høje ting præciserer sin opfattelse af, hvad der er rimelig og rigtig bevillingspraksis. Den præcisering, vi her skal foretage, tilsigter ikke fra vor side at udtrykke nogen mistillid over for den højtærede handelsminister og specielt da slet ikke med hensyn til den disposition, der er